

Datum van
inontvangstneming

:

23/05/2018

Zaak C-254/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 april 2018

Verwijzende rechter:

Conseil d'État (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 april 2018

Verzoekende partij:

Syndicat des cadres de la sécurité intérieure

Verwerende partijen:

Premier ministre

Ministre d'État

Ministre de l'Intérieur

Ministre de l'Action et des Comptes publics

[OMISSIS]

SYNDICAT DES CADRES DE LA

SECURITE INTERIEURE

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Bij een op 28 maart 2017 [OMISSIS] ingeschreven verzoekschrift heeft de Syndicat des cadres de la sécurité intérieure (vakbond van politieofficieren) de Conseil d'Etat (hoogste bestuursrechter, Frankrijk) verzocht:

1) artikel 1 van décret n° 2017-109 du 30 janvier 2017 modifiant le décret n° 2002-1279 du 23 octobre 2002 portant dérogations aux garanties minimales de durée de travail et de repos applicables aux personnels de la police nationale (decreet nr. 2017-109 van 30 januari 2017 tot wijziging van decreet nr. 2002-1279 van 23 oktober 2002 houdende afwijkingen van de minimumgaranties op het gebied van arbeids- en rusttijden die van toepassing zijn op het personeel van de nationale politie), nietig te verklaren;

2) [OMISSIS]

Hij voert aan dat dit artikel:

- in strijd is met zowel het gelijkheidsbeginsel als de bepalingen van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003, doordat voor de berekening van de maximale wekelijkse arbeidstijd een referentieperiode in aanmerking wordt genomen die in semesters van het kalenderjaar wordt uitgedrukt;

- in strijd is met de bepalingen van die richtlijn, doordat geen rekening wordt gehouden met de wijze waarop de perioden van jaarlijkse vakantie en ziekteverlof die zij omschrijft voor de berekening van de gemiddelde wekelijkse arbeidstijd, in aanmerking worden genomen.

[OMISSIS] [Or. 2]

[OMISSIS]

- 1 Overwegende dat punt I van artikel 3 van décret n°2000-815 du 25 août 2000 relatif à l'aménagement et à la réduction du temps de travail dans la fonction publique de l'Etat et dans la magistrature (decreet nr. 2000-815 van 25 augustus 2000 inzake de organisatie en de vermindering van de arbeidstijd in de overheidsdiensten en de magistratuur) luidt: „I. – De arbeidsorganisatie moet voldoen aan de hieronder omschreven minimumgaranties. / De werkelijke wekelijkse arbeidstijd, inclusief overwerk, mag niet meer dan achtenveertig uur in de loop van één week bedragen, en ook niet meer dan een gemiddelde van vierenveertig uur gedurende om het even welke periode van twaalf opeenvolgende weken [...]. / II. [OMISSIS] dat artikel 1, eerste alinea, van décret n° 2002-1279 du 23 octobre 2002 portant dérogations aux garanties minimales de durée du travail et de repos applicables aux personnels de la police nationale (decreet nr. 2002-1279 van 23 oktober 2002 houdende afwijkingen van de minimumgaranties op het gebied van arbeids- en rusttijden die van toepassing zijn op het personeel van de nationale politie) bepaalt: „Voor de organisatie van de arbeid van de actieve ambtenaren van de diensten van de nationale politie wordt afgeweken van de minimumgaranties die in artikel 3, punt I, van het bovenbedoelde decreet van 25 augustus 2000 zijn vermeld, wanneer de hun toevertrouwde opdrachten van openbare veiligheid en orde, van gerechtelijke politie en van inlichtingen en informatie dit vereisen”; dat artikel 1 van het bestreden decreet, waarvan de verzoekende vakbond de nietigverklaring vraagt

wegens bevoegdheidsoverschrijding, met name de volgende bepalingen toevoegt aan artikel 1 van het decreet van 23 oktober 2002: „Die afwijking moet evenwel de volgende voorwaarden naleven: / 1° De gemeten wekelijkse arbeidstijd [Or. 3], voor elke periode van zeven dagen, inclusief overwerk, mag niet meer bedragen dan een gemiddelde van achtenveertig uur gedurende een periode van een semester van het kalenderjaar [...]”;

2 [OMISSIS]

3 [OMISSIS]

4 Overwegende dat het door de verzoekende vakbond aangevoerde artikel 6 van de voornoemde richtlijn 2003/88/EG luidt: „De lidstaten treffen de nodige maatregelen opdat in verband met de noodzakelijke bescherming van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers: / [...] b) de gemiddelde arbeidstijd in elk tijdvak van zeven dagen, inclusief overwerk, niet meer dan achtenveertig uren bedraagt”; dat het ook aangevoerde artikel 16 van die richtlijn luidt: „De lidstaten mogen een referentieperiode vaststellen die: / [...] b) voor de toepassing van artikel 6 (maximale wekelijkse arbeidstijd), niet langer is dan vier maanden [...]”; dat artikel 17, lid 3, onder c), van die richtlijn afwijkingen van artikel 16 toestaat „voor werkzaamheden waarbij de continuïteit van de dienst [...] moet worden gewaarborgd”; dat ten slotte artikel 19 van die richtlijn luidt: „De in artikel 17, lid 3, [...] bedoelde mogelijkheid om af te wijken van artikel 16, onder b), mag niet tot gevolg hebben dat er een referentieperiode wordt vastgesteld die langer is dan zes maanden”;

5 Overwegende dat de verzoekende vakbond aanvoert dat het bestreden decreet in strijd is met de in het voorgaande punt genoemde bepalingen van de artikelen 6 en 16 van de richtlijn, gelezen in hun onderlinge samenhang, doordat het bepaalt dat de referentieperiode aan de hand waarvan de gemiddelde wekelijkse arbeidstijd van de actieve politieambtenaren wordt berekend, met elk semester van het kalenderjaar samenvalt; dat het antwoord op dit middel afhangt van het antwoord op de vragen, in de eerste plaats, of de bepalingen van die artikelen aldus moeten worden uitgelegd dat daarbij een voortschrijdende referentieperiode wordt opgelegd of dat zij de lidstaten de keuze laten die periode een voortschrijdend of vast karakter te geven, en, in de tweede plaats, of indien die bepalingen aldus moeten worden uitgelegd dat daarbij een voortschrijdende referentieperiode wordt opgelegd, de in artikel 17 bedoelde mogelijkheid om af te wijken van artikel 16, onder b), niet alleen de duur van de referentieperiode kan betreffen, maar ook haar voortschrijdend karakter; [Or. 4]

6 Deze vragen zijn beslissend voor de beslechting van het geding [OMISSIS]. De Conseil d'État

BESLIST:

Artikel 1: De behandeling van de zaak wordt geschorst [OMISSIS] totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie zich heeft uitgesproken over de volgende vragen:

1. Moeten de artikelen 6 en 16 van richtlijn 2003/88/EG [van het Europees Parlement en de Raad] van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat daarbij een voortschrijdende referentieperiode wordt opgelegd dan wel dat zij de lidstaten de keuze laten om die periode een voortschrijdend of een vast karakter te geven?

2. Indien die bepalingen aldus moeten worden uitgelegd dat daarbij een voortschrijdende referentieperiode wordt opgelegd, kan de in artikel 17 bedoelde mogelijkheid om af te wijken van artikel 16, onder b), dan niet alleen de duur van de referentieperiode betreffen, maar ook haar voortschrijdend karakter?

Artikel 2: [OMISSIS] [Or. 5]

[OMISSIS]